

ende vort Militærvæsen, ikke i mindste Maade har fundet Anledning til at beskæftige sig med den i allerhøjeste Grad forældede Indkvarteringslovgivning, og jeg vil slutte disse mine Bemærkninger med at udtale, at jeg vilde sætte stor Pris paa, om netop hele Indkvarteringspørgsmaalet, hele den Lovgivning, som angaar denne Sag, maatte blive taget op til Revision nu, da jeg synes, Tidspunktet mere end nogen Sinde er inde dertil.

Forsvarsministeren (Berntsen): I Anledning af de fremkomne Udtalelser skal jeg gøre nogle Bemærkninger — jeg beklager, at jeg i Dag er saa forkølet, at min Stemme neppe holder ud til et længere Foredrag.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte, at ifølge den gældende Hærlov af 1909 kunne Troppeoverførelser finde Sted fra Jylland-Fyn til Sjælland. Det ærede Medlem udviklede derefter, hvor uheldig en saadan Troppeoverførelse vilde være, og som Argument for sin Opfattelse af den Sag citerede han ud af Forsvarskommissionens Betænkning nogle Udtalelser af den nuværende Landbrugsminister og det ærede Medlem fra Bække (L. Rasmussen). Jeg kender godt disse Udtalelser og ved, at de findes i Forsvarskommissionens Betænkning. Men det, her er Tale om, er ikke, hvad nogle Mænd have sagt i Forsvarskommissionen. Det er, hvad der staar i Hærloven, og der staar ikke blot, at der kan finde Troppeoverførelse Sted, men der staar, hvorledes Fordelingen af Fodfolkets Regimenter skal være, idet § 35 i Hærloven slutter saaledes: „Af Bataillonerne have 22 Liniebatailloner og 12 Reservebatailloner foruden Livgardens Linie- og Reservebataillon Garnison paa Sjælland, 8 Liniebatailloner og 8 Reservebatailloner Garnison i Jylland-Fyn“. Altsaa, hvad der er over de 8 Linie- og 8 Reservebatailloner, der nu garnisonere i Jylland-Fyn, maa flyttes til Sjælland ifølge den nugældende Hærordning. Derom er der ikke to Meninger, det ved det ærede Medlem godt, og derfor kan det ikke nytte, at det ærede Medlem henviser til, hvad der er sagt i Forsvarskommissionen. Man maa holde sig til den gældende Lovgivning. Jeg siger som en tidligere Minister de jævne og simple Ord: Lov er Lov, og Lov skal holdes, og jeg siger det ikke blot som en Talemaade, men fordi det er min Pligt som Forsvarsminister at udføre de Love, som sortere under Forsvarsministeren.

Det ærede Medlem mener, at denne Foranstaltning kan udsættes, og henviser i saa Henseende til forskellige Ting, der ere udsatte og i første Linie til Retsreformen, hvorom der er vedtaget en Lov, som imidlertid ikke er traadt i Kraft endnu. Men hvorfor? Fordi denne Lovs Ikrafttræden er betinget af andre Love, som endnu ikke ere vedtagne. Saaledes er Forholdet ikke med Hensyn til Hærloven, og hvad dermed er sat i Forbindelse. (K. M. Klausen: Der skal vedtages en Bevilling!). Ja, der skal vedtages en Bevilling, men selve Loven afstikker, hvorledes Fordelingen af Fodfolksbataillonerne skal være. Der skal vedtages en Bevilling, men det er ogsaa den, vi staa i Begreb med at faa vedtagen. (K. M. Klausen: Det er den, vi nægte at vedtage!). Naa, den nægter De! Ja, det er da ikke sikkert, det ærede Medlem kan sætte det igennem. (K. M. Klausen: Jeg kan da stemme Nej!). Ja, det kan det ærede Medlem, og jeg tvivler heller ikke om hans gode Villie i saa Henseende, men det er jo ikke altid, Evnen svarer til Villien. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det er Forsvarsministerens og Regeringens simple Pligt at foretage de Foranstaltninger, som ere nødvendige for at opfylde Hærlovens Forpligtelser.

Om de 6 Byer paa Sjælland, med hvilke der har været ført Forhandlinger, sagde det ærede Medlem, at de have med Rette trukket sig tilbage. Og hvorfor have de med Rette trukket sig tilbage? Jo, siger det ærede Medlem, hvis Værdistigningskatten var bleven vedtaget, vilde den i høj Grad have forringet Kontrakten, og det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) fremkom med en lignende Opfattelse, at det var en uheldig Bestemmelse for Byerne. Det ærede Medlem fra Ringsted, der brugte stærke Ord, brugte ogsaa stærke Ord for at beklage og dadle Regeringens Adfærd i denne Sag. Det er noget nyt at høre, at sande og virkelig ægte Demokrater tale paa den Maade om en saa demokratisk Foranstaltning som den at indføre en Skat paa den Værdistigning, som det offentlige har foranlediget. Hidtil har jeg troet, det var god demokratisk Lære og Tankegang, at det offentlige, hvad enten det er Staten eller Kommunerne, der foranledige en Værdistigning af visse Ejendomme, er berettiget til at kræve en Værdistigningsafgift. Har man ikke ogsaa fra den forrige Regerings Side tænkt noget over denne Sag? Har det ærede Medlem fra Ringsted ikke ogsaa været inde paa, at denne Betragtning er rigtig?